

Paladsernes hund

- Pekingeseren er en meget gammel race, som altid har været hos kejsere i Kina, fortæller Marie Petersen, der har ejet racen siden 1963 og opdrættet under kennelnavnet Kisci siden 1977. - Kejsernes paladser har vrimlet med pekingesere – et par hundrede eksemplarer har ikke været noget særsyn. Det har altid været selskabshunde, og de var i paladserne for at fornøje kejserfamilierne. Til at passe hundene og opdrætte dem havde man eunukkerne.

- Kejserne ville have pekingeseren som deres egen race og slap derfor kun ganske sjældent hunde ud fra kejserpaladset. I begrænset omfang blev der dog foræret hunde væk i gave til for eksempel fyrster og konger.

- Pekingeseren stod meget højt på den

Pekingeseren er en trofast og selvsikker hund med en lang historie

■ Tekst og foto: Wiegarden/Tine Luther

kejserslige liste, og der var dødsstraf ved de 1000 snits død til den, der stjal en hund! Lykkedes det endelig nogen at smugle hunde ud af paladset, blev de solgt for uhyrlige summer. Et andet eksempel, der viser, hvor skattet pekingeseren var, er, at moderløse hvalpe blev fodret op af menneskelige ammer.

Specielle avlsmål

- Datidens avlsmål for pekingesere var ret specielle, fortsætter Marie Petersen. - Eksempelvis avlede kineserne efter bestemte farver og aftegn, som man tillagde forskellige betydninger. Som eksempel på en af betydningerne er held.

- Man avlede også efter så små hunde som muligt, så de kunne ligge i kimonoærmerne. Heraf navnet "sleeve dog", som pekingesere under 3 kg kaldes. Den dag i dag dukker der stadig meget små eksem-

Pels er to ting ifølge Marie Petersen. Vil du have en udstillings-pekingeser i kæmpe pels som denne, kræves en del pelspleje. Pelsen er dog så stærk, at hunden f.eks. sagtens – som en af hendes bekendtes – kan gå med i hestestalden hver dag og i fritiden være udstillingshund på 7. år.

Pekingesere går fint sammen i flok – også selvom der er flere hanner.

plarer op fra tid til anden. De mindste vejer 1200-1500 g som voksne. Tæver på 3 kg og derunder avler man aldrig på, for de kan ikke stå en graviditet og/eller en fødsel igennem. Der er forholdsvis stort udsving i størrelsen på vore dages pekingesere, men som tommelfingerregel skal de ligge mellem 4 og 5,5 kg.

Pekingeserens vej ud i verden

- I 1860, da kejserrigets storhedstid var omme, fandt englænderne i kejserpaladset fem pekingesere, som de tog med sig hjem, fortæller Marie Petersen. - Disse hunde dannede grundlag for opdræt udenfor Kina. Omkring år 1900 kom der rigtig gang i eksporten til England. Det var dog ofte helt utypiske og usunde hunde, for mange kinesere var begyndt at opdrætte, fordi de fandt ud af, at de kunne få god betaling for pekingesere.

- Fra England, der kom til at stå som hjemland for pekingeseren på racestandarden, blev den lille hund udbredt til hele verden. De første eksemplarer kom til Danmark i 1907, og det var typisk grevinder, grosserer-fruer og andre bedre stillede damer, der interesserede sig for racen. De gode pekingesere har altid været kostbare hunde.

- Ret hurtigt blev pekingeseren udbredt som selskabshund i Danmark, og racen toppede i 1976 med registrering af 424 hvalpe. Siden er det desværre gået voldsomt tilbage for racen, og sidste år blev der kun registreret 17 eksemplarer.

Racens uvisse fremtid

- Der er nok flere forklaringer på, hvorfor det er gået tilbage for racen, mener Marie Petersen. - Dels har den haft et rygte om

hidsighed, og jeg må da også sige, at for 30-40 år siden var der mange, der var arige – galpede og bed. Men der er arbejdet meget med temperamentet siden, og i dag har vi søde og venlige hunde, der smi- ➔

Marie Petersen er bekymret for pekingeserens fremtid som race og har derfor foreslået specialklubberne i flere lande, at der oprettes en komité på verdensplan for at redde denne dejlige race.

Pekingeseren skal have store, strålende øjne. Tidligere avlede man så ekstremt på dette, at øjnene kunne blive af en størrelse, der fik dem til at poppe ud af øjenhulerne. Fænomenet er dog fortid, fortæller Marie Petersen. I dag lægges der i avlen stor vægt på sundheden – også på dette område.

alt for dig – når det passer den. Den kan nemlig godt være en anelse stædig. Men du kan være sikker på, at den nok skal gøre det. Hvad indlæring angår er den kvik, og man kan nemt træne lydighed med den og lære den tricks.

- I pekingeseren har vi en psykisk stærk hund, som det gælder om at få præget godt fra det tidlige hvalpestadie. Når det er sagt, synes jeg, man har en hund, der ikke kræver meget arbejde, men er meget nem at træne og opdrage. Den tager et nej for et nej, og har du fortalt den én gang, at den ikke må et eller andet, gør den det sjældent igen.

- Som nævnt har pekingeseren alle dag været en selskabshund, og den er kælen, men den gider ikke sidde på skødet hele dagen. Fem-ti minutter er nok – så vil den gerne ned på gulvet igen.

- Pekingeseren er ikke specielt motionskrævende. Det er dog ikke ensbetydende med, at den ikke skal/kan røre sig – den skal med ud ligesom alle andre hunde, og 4-5 km om dagen er ikke noget problem for en sund pekingeser. Den kraftige pels bevirker, at pekingeseren også sagtens kan være med ude i koldt vejr. ■

Se mere på www.canis-minor.dk/

GRAFIKER: TJA

der sig om på ryggen og vil nusses. En anden forklaring kan være, at der er kommet nogle andre selskabshunderacer til, som er nemmere at holde pelsmæssigt – og især er nemmere at opdrætte. Pekingeseren er en ganske svær race at opdrætte. Dels er den ikke super fertil, og dels er den så ekstrem på flere måder – f.eks. med den flade næse, de store øjne og i konstruktionen af de buede forben – og derfor er der meget, der kan gå galt. Til gengæld har du i de gode eksemplarer en fantastisk sund hund, der bliver meget gammel. Jeg har haft flere, som blev 17-18 år gamle.

- Eftersom pekingeseren har været mødehund gennem næsten 70 år, er det måske også meget naturligt, at den får en "hvilepause". Men set på verdensplan synes jeg, racen har et meget stort problem. Genpuljen er ved at være så snæver, at det nemt kan gå helt galt – ikke bare på grund af dalende interesse for racen men også på grund af massiv matadoravl især i England. Herhjemme er vi bare et par opdrættere af ældre dato, og jeg synes, det er me-

get bekymrende, at der ikke rigtig er nogle unge opdrættere til at tage over.

En stolt og selvbevidst hund

- Pekingeseren er en meget stolt og selvbevidst hund, der fører sig frygtløst frem, fortæller Marie Petersen. - Den skal være så nervefast, at hvis der dropper en "bombe" ned ved siden af den, skal den blot ryste sig og gå videre. Besindighed er også et begreb, der i den grad karakteriserer pekingeseren. Hvorfor gøre i dag, hvad kan gøres i morgen, synes den ofte at tænke. Det er bestemt ikke en hund, der forholder sig. Den forholder sig for det meste ret roligt men er hele tiden opmærksom på, hvad der foregår omkring den – uden at gø og galpe. Pekingeseren er en værdig hund.

Nem og trofast

- Pekingeseren er en trofast lille hund, der knytter sig meget til familien. Den vil gøre

Pekingesere skal ikke bare ligge i sofaen – modsat myterne bevæger de sig gerne lystigt rundt, selvom de ikke hører til blandt de mest motionskrævende racer.